

ons heel erg goed gedaan. Felix heeft vaak gezegd: "Ik heb een hele fijne tijd gehad, het was hier erg goed."

Intussen bestaat de Kaasschuur 28 jaar, maar als je rekent vanaf 1926, toen Anna de eerste melk rondbracht tot heden, dan zou dat 70 jaar zijn. Nou, dat vind ik al een hele tijd, maar we hopen de zaak nog lang voort te zetten.

Tot slot wil ik nog even zeggen dat ik het leuk vond om het verhaal "Van geboorte tot volwassenheid" van de Kaasschuur aan de lezers van de Historische Kring Eemnes te vertellen."

Nel, ik denk dat ik uit naam van alle lezers kan zeggen: "Hartelijk bedankt voor dit mooie verhaal. En Olaf had groot gelijk toen hij me vroeg het "Oude...." te vervangen door "Beleggen (kaas)....."

Henriet Liscaljet

Herinneringen van Chris Roodhart

Als je schuin tegenover het Dikke Torentje de Schooldam opging en vlak voor het huis van Daatje en Gart Luijf (zie HKE, jaargang 17, nr 3, pag 116-119) linksaf sloeg, dan kwam je langs de grote tuin van Horst, op de armenakker.

De armenakker was een strook grond, die zich uitstreckte van de tuin van Horst tot theehuis de Paddestoel aan de rijksweg. De akker was van de diaconie van de Nederlandse Hervormde Gemeente te Eemnes Binnen en was waarschijnlijk oorspronkelijk bedoeld om arme mensen

Dit is een foto die in de jaren '50 is genomen vanaf het begin van de "Armenakker". Verder staan er op:
De tuin van Jan Horst en van links naar rechts:
De woning van Jan Horst, het huis van Gert Baatje, het voormalige schoolgebouw van Eemnes-Binnen en een gedeelte van de toenmalige pastorie.

voordelig aan een moestuintje te helpen. Later konden ook wel beter gesitueerden een stukje grond huren. Naast de armenakker liep een karrespoor, twee voren voor de wielen van de kar en daar tussenin een spoortje voor het paard. Op dat middenspoortje kon je ook fietsen.

Via dit zeer smalle fietspaadje kon je op de kortst mogelijk manier in Hilversum komen. Je

fietste langs de armenakker naar de rijksweg, via het fietspad langs de rijksweg ging je de Heidelaan op en dan kon je via Bluk naar Hilversum.

Tussen de Heidelaan en Bluk moest je één of meer malen van de fiets af wegens zandverstuivingen.

Het spoor langs de armenakker verving eigenlijk de voormalige Biersteeg, die naar ik meen over de driest van Van Wegen liep.

Na zijn afscheid als burgemeester van Eemnes woonde burgemeester Rutgers van Rozenburg in Baarn, in de buurt van de Wilhelminavijver. In de oorlog kwam hij nog vaak in Eemnes. Hij kwam op de fiets, dat wil zeggen dat hij in Baarn fietste, maar zodra hij in Eemnes was aangekomen stapte hij af en ging met de fiets aan de hand lopend verder, her en der een praatje makend met zijn gemeentenaren. Hij ging vaak naar de armenakker om groente te halen bij Peter Gieskens, die daar tuinierde. In de oorlog was er veel animo voor de tuintjes op de armenakker. Mijn vader had ook een stukje grond op de armenakker gehuurd. Op een dag waren mijn vader en ik aan het aardappelen rooien en zie, daar kwam de burgemeester naar ons toe. Hij vroeg: "Is De Potlepel er niet?" Het maakte hem niet veel uit dat Peter er niet was, hij begon onmiddellijk een gesprek totdat Peter kwam.

Van de mensen, die regelmatig langs de armenakker kwamen, was er één die erg veel indruk op me gemaakt heeft.

Dat was mevrouw Apfelbaum, of beter Frau Apfelbaum, want ze was een Duitse. Als Jodin had ze Duitsland moeten verlaten om uit de greep van Hitler en zijn trawanten te blijven.

Have en goed had ze moeten achterlaten. Ze was ergens in de heidehoek ondergedoken.

Wekelijks kwam ze over het paadje langs de armenakker gelopen om bij ons boodschappen te halen. Frau Apfelbaum ging niet naar de winkel, dat was veel te gevaarlijk, ze kwam door de achterdeur. Ze dronk dan een kop thee terwijl haar boodschappen in de winkel werden afgewogen en klaargemaakt.

Ze vroeg wel eens naar mijn leerboek Duits, waarin elk hoofdstuk begon met een stukje tekst in oud-germaanse letters, die in Duitsland zo lang in gebruik gebleven zijn.

"Das ist gut Deutsch", vond ze.

Eens sprak ze toen ze het boek dichtde: "Früher hatten wir viel Bücher, aber jetzt...."

Toen viel er een stilte, zij zweeg en ik wist niet wat ik zeggen moest.

De herinnering aan Frau Apfelbaum vind ik steeds weer ontroerend. Een belangrijk deel van de wereld gunde haar het leven niet, elk moment was ze in levensgevaar.

Maar Frau Apfelbaum ontliiep haar belagers dapper.

Ik wist niet waar ze was ondergedoken, want ze was zo wijs me dat niet te vertellen. Het was voor je zelf ook veel beter om dat niet te weten.

Van haar arrestatie heb ik nooit gehoord, hopelijk heeft Frau Apfelbaum nog lang goede herinneringen aan de zuid-westhoek van Eemnes gehad.

Chris Roothart
Meentweg 166
3454 AZ De Meern
tel. 030-6663137

